

سخن سرد چو

بسم الله الرحمن الرحيم

«... جز این نیست که آغاز پیدایش فتنه‌ها، خواسته‌های نفسانی پیروی شده و احکام بدعت گزارده شده است که در آنها با حکم خداوند مخالفت می‌شود و عده‌ای جمعی دیگر را به حکمرانی و ولایت می‌رسانند.

آگاه باشید که حق اگر خالص می‌شد اختلافی نبود و اگر باطل بی‌پیرایه می‌گشت بر هیچ خردمندی مستور نمی‌ماند. اما از هر یک مُشتی گرفته شده و با دیگری آمیخته و درهم پوشیده گشته است. اینجاست که شیطان بر یارانش ولایت می‌یابد و (تنها) آنان که برایشان (با پذیرش ولایت خداوند و رسول ﷺ و ائمه علیهم السلام) از جانب خدا سرانجام نیک مقدر شده، نجات می‌یابند... .

... همانا حکمرانان پیش از من اعمالی مرتکب شدند که در آنها از روی عمد و اراده با رسول خدا صلی الله علیه و آله مخالفت ورزیدند در حالیکه پیمان رسول را نقض کردند و سنت و روش او را تغییر دادند و اگر من مردم را بر ترک این بدعت‌ها و ادار کنم و آن امور را به جایگاه خود و آنجا که در عهد رسول الله ﷺ بود برگردانم؛ همانا لشکر من از هم می‌پاشد تا جائی که تنها یا با اندکی از شیعیانم که فضل من و فرض امامت مرا از کتاب خدا و سنت رسولش می‌دانند، باقی می‌مانم

... وه که از این امت چه ها دیدم از اختلاف و پیروی امامان گمراهی و دعوتگران به آتش!... اهل بیت هیچ پیامبری از امتش ندید آنچه ما بعد از پیامبرمان دیدیم.

والله المستعان علی من ظَلَمْنَا و لا حول و لا قوة إلا بالله العلی العظیم»^۱

حقیقت آنکه هنوز این فریاد دل‌گداز جگرسوز از حنجره حجت بالغه حق و ولی مطلق او در اعماق وجود انسان آگاه و مسئول در انعکاس و ارتعاش است؛ فریاد درد آور دادخواهی ابرمردی که در تمامی داشته‌های الهی، انسانی، فردی، اجتماعی، حقوقی و حقیقی خود مورد خصومت و تعرض و نصب و غضب واقع شده است؛ بی انتهایترین و ادراک ناپذیرترین حق ستیزی و مظلوم کشی و ظلم و جفایی که تاریخ آفرینش به خود دیده است .

و اینک هر یک از مائیم و این آگاهی و مسئولیت. این که این مظلومیت را در روزمره‌گی‌های

۱. کلینی، الروضة من الکافی، مترجم، ۸۴/۱

اختصاصی خود؛ در لابلای گفت و خواند و شنید و نوشت هر روزین خویش، به دست انجمادگر عادت نسپاریم و دستی از سر غیرت و عبادت به یاری این مظلوم همیشه تاریخ برآریم و دعای رسول الله ﷺ را بر خود محقق کنیم که:

«اللهم وال من والاه.....وانصر من نصره»

با این امید و مسألت و پیشانی سایی بر آستان آن عظمت و با استفاده از نور ولایت حضرت حجت و دعای تعجیل فرجش، هفتمین دفتر امامت پژوهی را می‌گشاییم.

در این شماره با توجه به نداشتن پرونده موضوعی، تعداد مقالات آزادمان بیشتر از هر شماره است؛ مقالاتی در باره این موضوعات: بررسی تفسیر آیه مودت، تأملی در نظریه شفاعت آخروی محمد عبده، مقایسه دو نظریه شورا و دموکراسی با نظریه امامت شیعی، بررسی جایگاه نص در امامت و مقایسه آن با دیدگاه معتزله و أشاعره و اهل حدیث، نقد رویکرد انتقادی فخر رازی و ابن تیمیه به جایگاه علمی امام نهم و دهم و یازدهم، واکاوی مفهوم لعن در قرآن و سنت.

در بخش نقد اندیشه؛ فرضیه تطور امامت شیعی بر پایه کتاب مکتب در فرآیند تکامل بررسی و نقد می‌گردد.

در بخش کتاب شناخت؛ مولف ضمن بیان مقدمه به معرفی کتاب سیرتنا و سنتنا تألیف علامه امینی پرداخته و بخش‌های سه‌گانه آنرا شرح می‌دهد.

از این شماره بخش جدید «نکته‌ها و یادداشت‌هایی در حریم امامت» به مجله افزوده گشته است. در این بخش تلاش می‌شود تا نکته‌های ناگفته و یادداشت‌های نویافته در باب امامت فراروی مخاطبان عزیز قرار گیرد.

پذیرش این تلاش ناچیز در درگاه ائمه اطهار (علیهم‌السلام) منتهای آرزوی قلبیمان است.